

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput I. Nonnullæ laxæ circa confessionem recensentur sententiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

...runt, sed ut præceptum Confessionis saltem se-
...ul in anno ab omnibus & singulis, cum ad an-
...nos discretionis pervenissent, impleretur; unde
...tam in universa Ecclesia cum ingenti animarum
...fidelium fructu observatur mos ille salutaris confi-
...tendi sacro illo, & maxime acceptabili tempore
...Quadragesimæ: quem morem hæc sancta Synodus
...maxime probat, & amplectitur tamquam pium
...& maxime retinendum (Trid. Sess. 14. cap. 5.).
...Sit Reflexionum

CAPUT I.

*Nonnullæ laxæ circa Confessionem recen-
sentur sententiæ.*

Ex Tridentini Concilii textu facile falsitas, &
absurditas dignoscitur opinionum quorum-
dam Casuistarum, qui Spiritus sancti oracula
evertunt, & Confessionis pessumdant integri-
tatem.

Ait Casuista quidam, si quis ex ignorantia
aut bona fide confuse peccata sua est confessus,
nec ullum in particulari manifestavit, non oportere,
ut horum enumeratio ab illius ore quaeratur,
quando commode fieri nequit, cum nempe
magnus pœnitentium numerus Confessarium
premit.

Alius sic pariter docet, si quis admodum
rudis peccata sua tantum in genere confiteatur,
posse Confessarium peccata post ultimam confes-
sionem a pœnitente commissa solum inquirere,
& anteaetæ vitæ generalem & imperfectam cog-
nitio-

nitionem sufficere, præsertim quando multi
pœnitentes sunt audiendi.

Addit alius, si pœnitens ex ignorantia pec-
catum de se mortale tanquam veniale confite-
tur, & hoc peccatum ex eadem ignorantia Con-
fessarius veniale tantum existimet, non teneri
pœnitentem hoc peccatum iterum confiteri,
etiãsi veram ejusdem peccati naturam postea
cognoscat; quia, inquit hic Auctor, non est
necesse, ut Confessarius peccati qualitatem sciat,
utrum veniale sit, an mortale.

Tradit idem Auctor, si pœnitens post dilige-
ntius examen nova peccata detegat, non te-
neri ipsum hæc confiteri; nec teneri eadem scri-
bere, ut suæ memoriæ infirmitati succurrat.

Docet alius Casuista, si pœnitens absque
præparatione & examine ad Confessarium acce-
dens aliqua peccata in confessione omittat, val-
dam nihilominus esse confessionem, nec teneri
pœnitentem peccata omissa confiteri. Patetur
quidem oppositam sententiam esse rariorem;
suam tamen vanis pluribus rationibus stabilire
conatur. Ait enim secus plures Confessiones
esse damnandas; quasi malum id non esset,
quod frequenter contingit; & quasi posset Con-
fessarius suo muneri deesse, ut onus, quod in
suis confitendis peccatis pœnitens debet subire,
minueret.

Quoad circumstantias, quæ peccatum aggra-
vant, vel ejusdem speciem mutant, iidem Ca-
suistæ docent, has non semper esse necessario
aperiendas.

Quod

Quod

Quoad illas circumstantias, quæ peccatum notabiliter aggravant, quidam Vasquii opinionem contra Suarez secuti ajunt, non esse necessario confitendas; docet enim Vasquius Confessionis præceptum obligare solum ad peccata omnia mortalia confitenda, quod fieri potest, quin circumstantiæ aperiantur.

Casuiſta quidam ait, quamvis probabile valde sit circumstantias aggravantes esse declarandas, quia judicium Confessarii circa peccati gravitatem notabiliter mutant; tamen probabile adhuc esse, hoc onus non esse necessario imponendum. Addit non teneri blasphemum blasphemiam suam naturam declarare, sed sufficere si dicat quoties blasphemavit; nec necesse explicare, an in Deum, an in B. Virginem, an contra Sanctos blasphemaverit; sicut nec blasphemandi consuetudinem, quantumvis longam, esse necessario declarandam.

Alius scribit, illum, qui præteritorum peccatorum, quæ jam confessus est, memoria delectatur, non teneri hæc peccata declarare, sed sufficere, si dicat, se veterum peccatorum memoria delectatum. Item illum, qui obscænas admittit cogitationes, iisque delectatur, non teneri explicare, utrum harum cogitationum objectum fuerit mulier maritata, an religiosa, & factis esse, si dicat, se contra castitatem peccasse. Item illum, qui incestum commisit, non teneri consanguinitatis gradum explicare, utrum cum matre sua peccaverit, an cum consobrino; neque meretricem teneri declarare, utrum cum Sacerdote

dote peccaverit, vel cum Monacho professore neque Prælatum, aut monasterii Præpositum, qui contra castitatem peccavit, teneri monasteris sui, aut dignitatis mentionem facere.

Docet alius, si Presbyter dum sacramentum Eucharistiam defert, alterum calumnia, aut seculari verbo lædat, vel rem alienam furto furripiat, aggravantem hanc circumstantiam non esse necessario declarandam.

Alius asserit, non teneri pœnitentem peccandi consuetudinem, & frequentem in idem peccatum relapsum declarare; & sententiam, quæ docet hujusmodi pœnitentes absolvi posse, rationi magis consentaneam videri, & pœnitenti magis faventem. Item non teneri Confessarium pœnitentem interrogare circa peccandi consuetudinem, nisi gravis interrogandi ratio adfit, quæ raro occurrit. Item non posse Confessarium pœnitenti absolutionem negare, quando hunc novit peccandi habere consuetudinem; sed debere eundem absolvere, si de peccatis commissis doleat, & se emendaturum proponat.

Denique alius docet, non esse grave peccatum in Confessione mentiri, quando Confessarius pœnitentem interrogat; & si de veniali agatur peccato, mendacium esse tantum veniale; item necesse non esse, ut Confessio integra sit quoad peccata alias confessa. Addit pœnitentem confiteri posse sola venialia, aut aliqua solum ex mortalibus; neque huic Confessione quamvis truncæ & imperfectæ necessariam deesse integritatem, quæ ea solum peccata confiteri exigit, quorum

manifestatio Sacerdoti fieri potest, non autem ea, quorum celandorum aliqua adest ratio.

Hujusmodi errores omnes, alique plures quos prætereo, peculiari non indigent confutatione; cum Concilii lex, quæ Confessionis integritatem præcipit, illos perspicue fatis condemnet.

CAPUT II.

Confessionis notio, necessitas, materia, & modus.

Rejctis Casuistarum laxitatibus jam juxta quod nobiscum sanior Doctorum pars de Confessione sentit, breviter oportet exponere. Est igitur sacramentalis confessio externa, humilis, ac sincera sui accusatio de peccatis propriis, facta coram Sacerdote tamquam Judice, ad eorum remissionem virtute clavium obtinendam. 1. *Externa* debet esse confessio, videlicet ore, ac verbis peragi, quia non soli Deo, qui corda scrutatur, sed Dei loco homini, qui externa considerat, est facienda. 2. *Humilis*; quia superbis Deus resistit, nec eis largitur veniam. Istam confessionis notam aut ignorant, aut parum considerant, qui magno habitus, & animi fastu ad Confessionale veniunt, qui vanis phrasibus sua peccata enarrant, qui judicium suum Confessarii judicio renuunt subicere, easque pœnitentias, quas ille imposuit, detrectant acceptare. 3. *Sincera* absque fuce, & dolo; tum quia invisibilis Judex Deus non fallitur; tum quia hæc delictorum

rum